

Michael
De Cock &
Judith
Vanistendael

Rózi és Musza

Fordította:
Varga Orsolya

**Az Európai Unió
támogatásával**

Az Európai Unió támogatásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

ISBN 978-615-115-060-3

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2026-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a | www.pagony.hu

Eredeti kiadás: *Rosie en Moussa* © First published in 2010
by Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam

Szöveg © Michael De Cock, 2010
Illusztráció © Judith Vanistendael, 2010
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2026

Magyar fordítás © Varga Orsolya, 2026

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2026-ban
Felelős vezető: Balla László vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

RÓZI a járdán állt, és a magasba kémlelt.

Még akkor sem látta a panelház tetejét, ha teljesen hátraszegte a fejét. Szörnyű magas volt! Tátott szájjal bámult felfelé.

Aztán megint maga elé tekintett. Az üvegajtóra, meg a postaládákra a lépcsőházban.

A háta mögött becsapódott a taxi ajtaja. Anya sétált oda hozzá.

– Nagyszerű – nyugtázta, és az ajkába harapott.

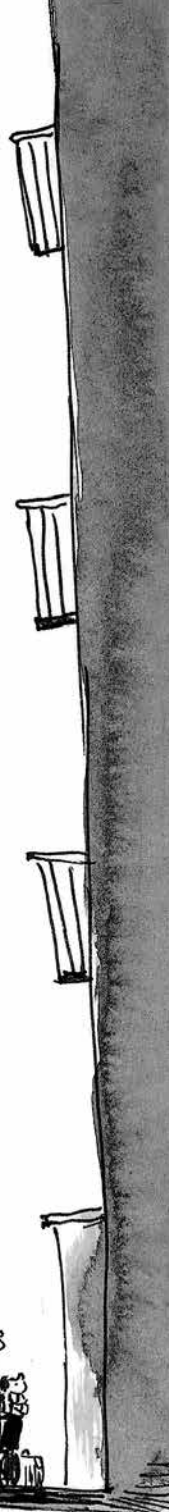
Mindig ezt csinálja, ha nem gondolja komolyan, amit mond.

Aztán ő is felszegte a fejét, akárcsak Rózi az imént, és felnézett a magasba.

Vajon ő látja a háztetőt?

– Hát megérkeztünk...

Rózi hallgatott.

A taxi kihajtott az utcából. Költöztetőfurgonra nem volt szükségük. Lóhalálában kellett elköltözniük, és nincs is olyan sok holmijuk.

– Hol fogunk lakni? – kérdezte Rózi még a régi otthonukban.

– Nem olyan messze – felelte anya –, csak a város túlsó végében.

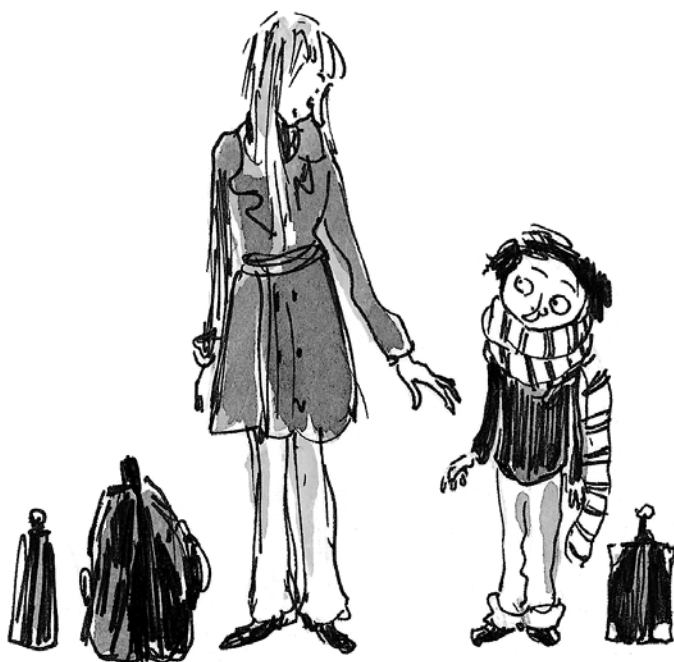
A város túlsó vége azonban a világ végének tűnt. Még az időjárás is más itt, gondolta Rózi. Odahaza sütött a nap. Itt esett az eső. Pocsék egy idő volt, pocsék egy nap.

A város olyan hatalmas, hogy Rózi százszor is el tudna tévedni benne. Bizonyos utcák egyenesek és szélesek, jobb- és baloldalt óriási épületekkel. Mások keskenyek, és ide-oda kacskaringózva kígyóznak egyik terecskétől a másikig. Az előbb még a taxisofőr is eltévesztette az utat. Pedig a taxisok úgy ismerik a várost, akár a tenyerüket, mondta egyszer apa Rózinak.

– Akkor hát? – kérdezte anya, és Rózi felé nyújtotta a kezét.

– Akkor hát micsoda? – kérdezett vissza Rózi durcásan.

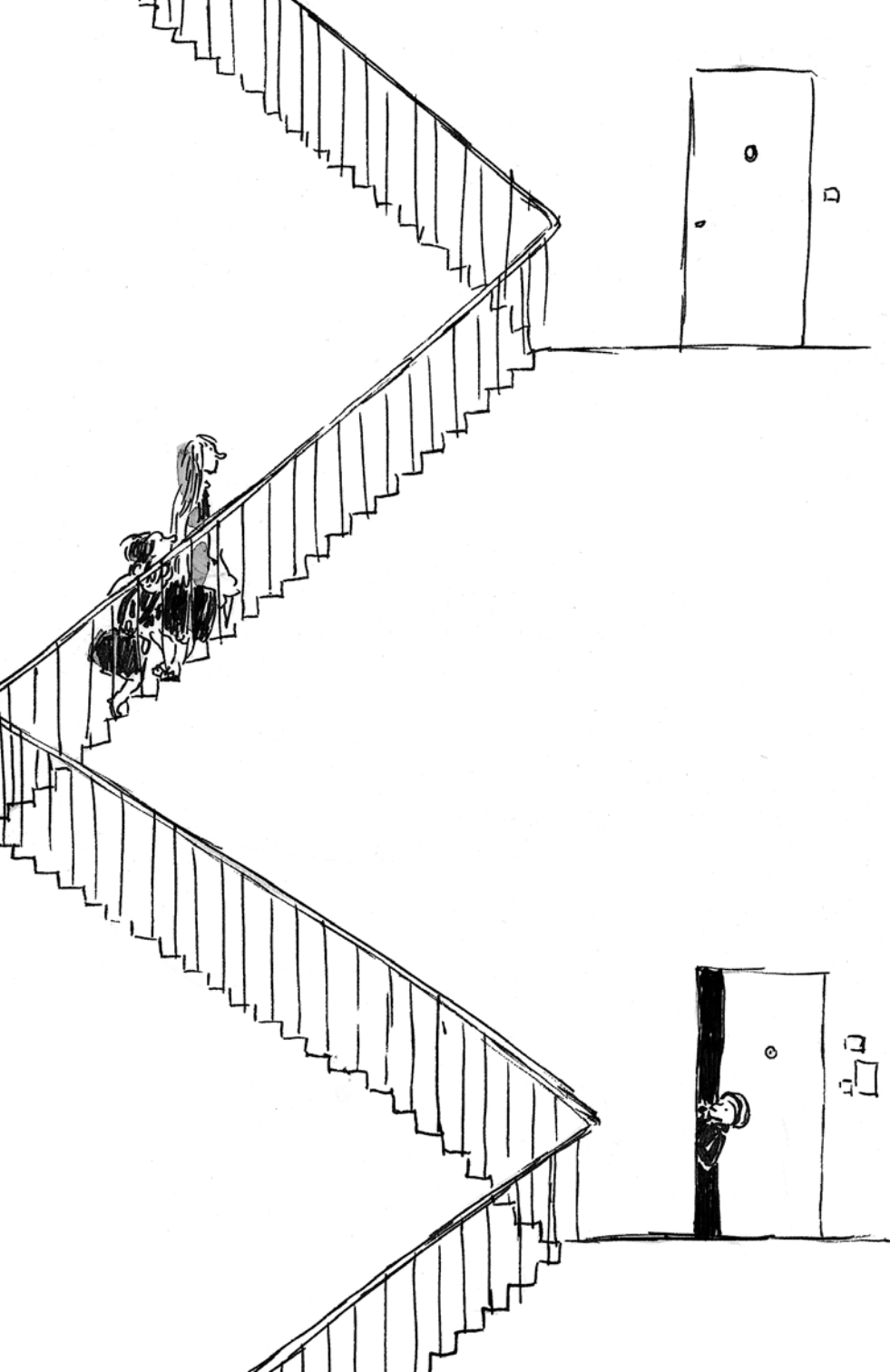
– Bemegyünk, kis butusom? – kérdezte anya széles mosollyal az arcán. Oldalba bökte Rózit. – Gyerünk be, az új otthonunkba!

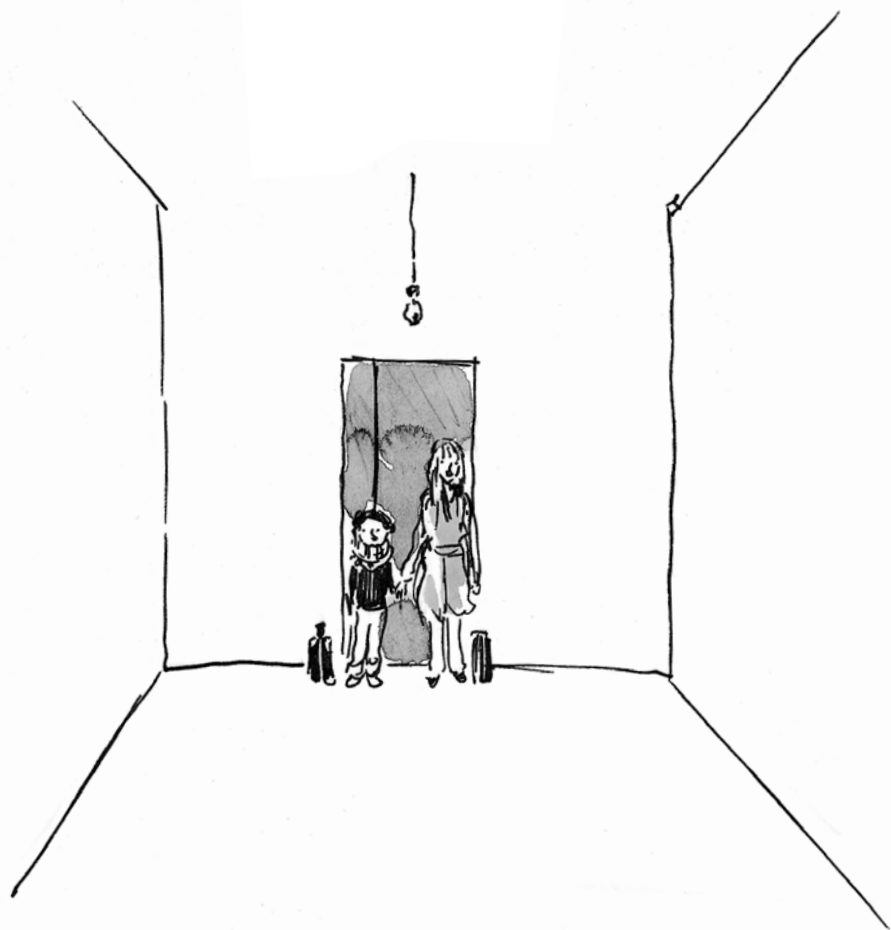

Ha tényleg muszáj, gondolta Rózi, és megfogta anyja kezét. A másik kezével felemelte apró bőröndjét a járdáról. Felsóhajtott.

Itt biztosan vagy ezer évig nem fogok barátokat találni, gondolta.

De nem mondta ki. Kézen fogva beléptek a hatalmas lakóházba anyával.

SZIA! – köszönt rá Musza. – Musza vagyok...
Hát te? Te ki vagy? – Hatalmas szempár nézett
kérdőn Rózira. – Te új vagy itt – állapította
meg a fiú, mielőtt Rózi megszólalhatott volna.
– Egyáltalán nem – felelte Rózi. – Rózi vagyok.
– Oké – egyezett bele Musza.

Musza lábujjhegyre állt, és Rózi válla fölött
benézett az új lakásukba.

– Azt a mindenit! Ott alszol? – mutatott Rózi
hálósobája felé. A szoba ajtaja tárva-nyitva állt.
– Igen, és? – kérdezett vissza Rózi.

– Az én szobám pont olyan, mint a tiéd,
és pont fölötte van. Ha lyukat fúrnék a padlóba,
a te szobádba jutnék.

– Be is csöngethatsz csak simán – mondta
Rózi.

Musza bólintott, és félszegen bámulta a cipője
orrát.

– Be is csöngethetek – motyogta.

- Az anyukámmal lakom itt – mondta kisvártatva Rózi.
- Hát a papád, ő hol van? – kérdezte Musza.
- Nem baj, ha ezt máskor mesélem el?
- Úgy ismerem az épületet, mint a tenyeremet – bökte ki Musza némi zavart hallgatás után. – Jártál már egészen fent?
- Nem – felelte Rózi –, csak nemrég költöztünk ide.
- Tudok egy ajtót, ha bemész rajta, egy kis lépcsőre nyílik, ami a tetőre vezet!
- Jól hangzik – felelte Rózi.
- Ne aggódj a kutyám miatt! – nyugtatta meg Musza.

Rózi szemügyre vette a vörös kandúrt, akit Musza pórázon tartott maga mellett. Nem is kutya volt, hanem egy vén, vörös kandúr!

– Veszélyesnek tűnik, de nem harap.

– Bolondnak nézel? – kérdezte Rózi. Még sosem találkozott olyan emberrel, aki macskát sétáltat, és úgy tesz, mintha kutya volna. – Ez egyáltalán nem kutya.

Musza felsóhajtott.

– Nagyon szeretnék egy kutyát, de Gyepes úr nem enged kutyát a házba.

– Ki az a Gyepes úr? – érdeklődött Rózi.

– Micsoda, még nem találkoztál vele? A földszinten lakik. Folyton kiabál. *Ne hangoskodj a lépcsőházban, kölyök! Vagy: Fiam, nálatok cipzár van az ajtón?*

- Micsoda rémes alak! – szörnyülködött Rózi.
- Kérhetlek, hogy te is csinálj úgy, mintha a macskám kutya lenne? – tudakolta Musza.
- Ha felviszel a tetőre – felelte Rózi.
- Áll az alku – nyugtázta Musza, és belecsapott Rózi tenyerébe.
- Hogy hívják a kutyádat? – kérdezte Rózi.
- Titusznak.
- Jó kutyanév – jegyezte meg Rózi, majd megsimogatta Titusz fejét.
- Miau – sóhajtott fel a kutya.